

Hoofdstuk 1

Mijn asielaanvraag

Aankomst in Nederland

Het was een warme zomerdag in juli 2000. De dreun waarmee het landingsgestel het Nederlandse beton raakte, sloeg een diepe breuk in mijn geschiedenis. Een toekomst vol onzekerheid en angst voor een zwervend bestaan zou mijn grootste fantasieën overtreffen. Was mijn komst in Nederland een toevallige gebeurtenis of was ik daartoe voorbestemd? Hoe dan ook, ik landde met slechts één sporttas met wat kleren op Schiphol, mijn lichaam stijf van de spanning. In de aankomsthal schuifelde ik wat rond, om de zich voort- stuwende mensenmassa gade te slaan. Voor mij geen warm welkom zoals voor de vele reizigers, opgewacht door hun geliefden. Mensen bewogen zich rustig en ontspannen naar de uitgang. Hun kleding bont gekleurd. Zelf uitgekozen, veronderstelde ik. Wat een verschil met het land dat ik achterliet: Iran, daar waar alle vrouwen verplicht een hoofddoek dragen en een lange donkere mantel over een lange broek. Het land waar alleen de kleuren zwart, donkerblauw, grijs, beige en bruin worden toegestaan. Hier in deze luchthaven hing een aangename, vrije sfeer. Al die winkeltjes met luxe parfums en sieraden en de geur van koffie en gebak, die je vanzelf naar de eettentjes leidde. Wanneer ik me niet bij de vreemdelingenpolitie moest melden, had ik nu opgelucht adem kunnen halen. Tevergeefs zocht ik de omgeving af. Waar kon ik het bureau vinden? *"I am refugee, I would like to apply for asylum in the Netherlands."* Die ingeprente zin zou mijn nieuwe wereld moeten openen. De spanning nam toe met elke meter die ik aflegde.

Opeens had ik geen oog meer voor de soepel oplossende groepen passanten. Van groot belang was het om de politiepost te

vinden. Een paar keer vroeg ik aan een reiziger de weg. Eindelijk aangekomen, aarzelde ik. Zal ik hier wel naar binnen gaan? Wat staat me allemaal te wachten? Achter de balie stond een jonge agent. Ik vroeg God om hulp, groette de man en zei meteen: "*I am refugee, I would like to apply for asylum in the Netherlands.*"

Met een geïnteresseerde blik keek hij mij aan en zei: "*Oké. Where do you come from?*"

"*I am from Iran,*" antwoordde ik.

Hij haalde een landkaart van Nederland tevoorschijn en zette een kruisje bij de plaats Zevenaar. "*I give you a train ticket and this map. You have to go to this place, Zevenaar,*" zei hij en hij wees met zijn vinger. Ik bedankte hem en liep opgelucht naar buiten, verbaasd over zijn reactie. Zo rustig en respectvol.

Zevenaar

Op zoek naar het treinstation vroeg ik eerst een dame de weg en later een bewaker, die mij het juiste perron wees. De trein voerde mij door een onbekend land dat nog veel geheimen verborg. Na twee keer overstappen arriveerde ik in Zevenaar. Nergens stond beschreven hoe ik mijn adres kon bereiken. Ik besloot een auto aan te houden, begroette de bestuurster en liet haar mijn kaart van Zevenaar zien, met het opgegeven adres. De oude, vriendelijke dame bood aan mij naar de bestemming te brengen. Onderweg sprak ze over het mooie weer; hoe lekker het was dat de zon scheen.

Dat was nieuw voor mij. Want in Iran is het altijd mooi weer in de zomer. Daar zoeken we vaak de schaduw op, omdat het te heet is in de zon.

Ik knikte met een glimlach. Het zou niet lang duren voordat ik begreep waarom de vrouw zo blij was met het zonnige weer: Nederland bleek een regenland. Ze zette me af bij een grote deur. Ik bedankte haar hartelijk en was opgelucht, de vriendelijkheid van alle mensen die mij die dag hadden geholpen, deden goed. In het gebouw zaten twee agenten achter de balie. Ik groette hen en vertelde dat mij op Schiphol was aangeraden in Zevenaar asiel aan te vragen.

“Dat is een goede raad,” zei een van hen. Hij overhandigde mij een formulier dat ik meteen invulde en hij wees naar een grote zaal, waar ik me kon bedienen van brood en fruit. Eerst maar eens een kop thee, dacht ik en ik keek wat rond. Er waren zo’n twintig mensen, asielzoekers. Ze leken relaxed. Sommigen praatten met elkaar in een groepje, andere lazen wat. Je kon hier de hele dag zelf broodjes nemen. Voorzichtig pakte ik er een met een dun plakje kaas. ’s Avonds kregen we spaghetti met gehakt, daarmee was mijn eerste kennismaking met de Nederlandse eetcultuur een feit.